

Концепція розвитку цифрової економіки в Україні визначає ключові політики, першочергові сфери, ініціативи та проекти «цифровізації» України на найближчі 3 роки: розвиток цифрової інфраструктури – широкопasmовий Інтернет (ШСД) має бути по усій території України; цифровізація освітніх процесів та стимулювання цифрових трансформацій у системі освіти, медицині, екології, безготівкової економіки, інфраструктурі, транспорті, громадській безпеці тощо, що повинно забезпечити зростання ВВП на 5% до 2021 року [3].

Для вирішення проблеми розвитку цифрової економіки потрібно ототожнити багато факторів з реальними можливостями. Цифровізація економіки визначатиме конкурентні позиції держав у наступні роки. Цифровий порядок передбачає створення єдиного ринку, який побудований на трьох основних вимогах: покращений доступ для споживачів та підприємств до товарів та послуг через Інтернет; створення належних умов для розвитку цифрових мереж та послуг; максимізація потенціалу зростання цифрової економіки через інвестиції в інфраструктуру ІКТ та нові технології, спрямованих на підвищення індустріальної конкуренції, покращення послуг.

Отже, проаналізувавши тенденції розвитку цифрової економіки у світі та в Україні, можна зробити висновок, що еволюціонують вони по-різному. В певних країнах світу цифрова економіка є нормою, однак в Україні вона лише розпочинає своє існування та намагається закріпитися на ринку. Перш за все, для подальшого розвитку даної ідеї, необхідно створювати умови для реалізації її діяльності та заохочувати людей до використання науково-технічного.

1. Anastasiia Simakhova. *Соціальні перспективи розвитку науки та цифрової економіки*. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://periodicals.karazin.ua/socoeconom/article/view/12472> 2. Володимир Михайлов. *Що таке “цифрова економіка”?* // УКРІНФОРМ – 2019 – Аналітика. 3. *Концепція розвитку цифрової економіки до 2020 року – 2018*. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.prostir.ua/?news>

Н. Переходько

Науковий керівник – асист. Іваницька Н.Б.

МІГРАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ ТРУДОВИХ РЕСУРСІВ

В наш час внаслідок різних соціально-економічних, політичних, релігійних, екологічних та культурних проблем в світі відбувається таке явище, як міжнародні міграції трудових ресурсів.

Існує безліч видів міграцій: сезонні, маятникові, епізодичні, незворотні та вікові; добровільні і вимушені (виникають внаслідок збройних конфліктів, політичних переслідувань, війн).

До позитивних впливів від міграції належать:

- додаткові грошові вкладення та податки;
- поповнення недостатніх трудових ресурсів різних кваліфікаційних рівнів;
- взаємообмін традиціями і обрядами, культурами;
- толерантність та взаємоповага до інших націй і культур.

Але з іншого боку, міграції мають і негативний вплив:

- перенаповнення держави трудовими ресурсами, як наслідок зростання безробіття або гостра нестача їх та занепад економіки;
- необхідність незапланованих витрат з бюджету для забезпечення умовами проживання мігрантів;
- несприйняття місцевого населення приїжджого, розпалення міжнаціональних конфліктів;
- пришвидшення темпів “старіння нації”.

Кожна країна прагне отримати якомога більше вигоди з вищевказаних факторів і одночасно намагається за допомогою різних методів послабити їх негативну дію.

Прикладом проведення міграційної політики, яка має на меті обмеження кількості мігрантів є запровадження спеціального набору документів, що підтверджують легальність в'їзду особи, її трудову спеціалізацію, наявність коштів для проживання та облаштування сучасних контрольно-пропускних пунктів. У випадку, коли країна хоче зменшити кількість виїжджаючих, це потребує набагато більше зусиль та коштів.

Економічна політика має проводитися таким чином, щоб збільшувалася кількість робочих місць, проводилася активна підтримка соціально незахищених прошарків суспільства, підвищувалася заробітна плата, умови праці та загалом проводилися заходи на розвиток держави та нації разом.

А. Пилипенко

Науковий керівник к.е.н. доц. В.В. Гуменюк

ДЕРЖАВНИЙ БОРГ УКРАЇНИ: ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ ТА СПОСОБИ ЙОГО СКОРОЧЕННЯ

Державний борг – це загальний обсяг заборгованості уряду внаслідок непогашення позик та невиплат за ними відсотків за всі роки. Це спосіб тимчасового залучення державою додаткових коштів для покриття дефіциту бюджету